

namen ook, maar de volgorde is er anders. Vooral ten dage, dat er weer een naam bij moet in de kapel, zijn ze nieuwsgierig, welke de volgende wezen zal. Maar dat verklapt de Dood nooit, hij weet het zelf niet. Hiervan kunnen ze echter zeker zijn, dat hij geen enkelen naam vergeten zal. Zonder mankeeren zorgt hij, dat allen, die op het Slot geboren zijn, ter bestemder tijd derwaarts wederkeeren. Tegen moeite en kosten om hen te halen ziet hij volstrekt niet op; zelfs is het meermalen gebeurd, dat hem geboden was een verre, buitenlandsche reis te maken — en hij ging.

De godsdienst van de kapel zit niet enkel aan den buitenkant. Ook in haar binnenste is zij godsdienstig, want rechts is een schrift aan den wand, dat uit de profetie genomen is: „Zij zullen rusten op hunne slaapsteden.” Links spreekt wederom de profetie: „Uwe dooden zullen leven.” Heel mooi is, wat er gebeiteld is in het steentje van de freule, die in den vijver van het Slot verdronken is: „Het dochtertje is niet dood, maar slaapt.” Voorts hebben ze er nog een bidstoeltje te pronk gezet van zwart-gelakt palisanderhout met wit-satijnen bekleeding, zeer oud. En de baar, welke er staat, wacht maar . . . .

Zelden wordt de kapel in haar rust gestoord. Zoo nu en dan komt de tuinman om te luchten of te ragen, en de metselaar om wat bij te witten. Het gebeurt wel, dat de Slotbewoners dan even inloopen, vooral om naar het steentje van de freule te kijken. De andere teksten kennen ze al lang, daar behoeven ze niet meer naar te kijken.

Maar als er een doode bijgezet wordt, is het er zeer druk. Dan gaat de familie met het lijk er in en de dorpelingen staan er voor. Dan wordt er gesproken en gezongen, gelijk lieden, die bij halve teksten leven, plegen te spreken en te zingen: van de rustplaats na den strijd der deugd. En den Dood belachen ze, zingende: „Zouden wij voor 't sterven beven, sidd'ren voor dien jongsten nood . . . .?”

De Dood verbiedt dit zingen niet, want hij heeft te veel bij zijn korte bezoeken op het Slot meegemaakt, om niet te weten, wat hij van die heldhaftigheid denken moet. Van „de zoete vreugd,” waarmee ze in hun lied beweren aan zijn woning te denken, heeft hij weinig bespeurd.

Maar de Slotbewoners denken, dat hij meezingt. Hierover verblijden ze zich, want nu ze bemerken, dat de Dood van den godsdienst houdt, gelijk zij er van houden, wordt de klove, die er gaapt tusschen hun huis en het zijne, minder diep. En de Dood laat dat maar zoo, hij geeft er niet om, wat de menschen, rijken of armen, dat doet er niet toe, van hem denken — zoo zeker is hij van zich zelf en zijn werk. Als het straks weer stil is in de kapel, gaat hij in de donkere ruimte daaronder rustig zijn gang. Hij spreekt niet, hij zingt niet, hij zorgt maar, dat hij zijn werk afmaakt, gelijk hem bevolen is — en nooit mankeert er iets aan.

Dit is het huisje in het kleine bosch.

De Morsdaelsche jongens, die niets dan leven in zich vinden, zoodat ze niet weten, wat ze van dood en sterven moeten maken, storen zich aan die grimmige plankjes niet. Ze begrijpen niet, waarom ze hun voeten niet zouden zetten op paden, waar God Zijn zonnestralen lachen doet. Evenmin, waarom zij minder dan de vogels en de bloemen zouden zijn. Als ze meenen, dat hun levensvreugde in de omgeving van de kapel kan verhoogd worden, hebben ze doorgaans durf genoeg om er te komen. Alleen om den rentmeester durven ze soms niet, want als die hen snapt, zijn ze zuur. Hij vertelt het vast aan hun vader, en die werkt voor het Slot. Maar anders . . . nou, ze zouën er best in durven, scheppen ze tegen elkaar op, in den grafkelder bedoelen ze. Er in blijven, dat is iets anders, vinden ze, daar hebben ze niet van terug . . . .

De Morsdaelsche menschen zijn wijzer.

Ze durven er ook wel in, ja, zouden er hun hand niet om verdraaien, als ze er moesten slapen — anders zouden ze er toch ook wel voor bedanken om in hetzelfde vertrek te slapen, als er bij hen een dooie boven aarde staat. Zoo'n lijk zal je niks doen, als je geweten maar zuiver is, zie je.

Maar dat onderscheid maken, dat zit hun dwars. Die rijke lui denken zeker, dat ze beter zijn dan een arm mensch. En dan zoo'n beeld van „onze lieve Heer” . . . . en dat bidstoeltje. Net